

DE ARBEIDERSRAAD.

Raden-Kommunistiese

Beschouwingen

No. 2.

Januari 1935.

Imperialisties Komplot aan de Saar.

Aan de S a a r heeft het "Vrijheidsfront" de slag verloren. Een nederlaag, die voor de ontwikkeling van de strijd der duitse arbeiders in de toekomst van grote betekenis zal zijn. Een slag verloren echter, onder zo merkwaardige, zo vreemde en verdachte omstandigheden, dat er aanleiding is, dit alles nog eens nader te bezien, vooral ook om de beschouwingen die verschillende groepen uit de "arbeidersbeweging" er aan besteden. Van begin af aan drukte op de actie van het "Vrijheidsfront" het noodlot van de oorsprong der S a a r k w e s t i e zelf. Deze immers is ontstaan uit het imperialistische politieke streven der franse bourgeoisie, die zich als heersende macht op het europese vasteland wilde - en wil - laten gelden, zoals wij in ons vorig nummer, waarin wij de algemene historische en politieke kant van de kwestie behandelden aan toonden. Een oorsprong dus die de innerlike tegenstand moest wekken, zowel van het reaktionaire duitse nationalisme, dat als overwonnen in de wereldoorlog, die het met soortgelijke imperialistische aspiraties was ingegaan, allerlei revanche en wraakcomplexen vormde, als van de kommunisties en socialisties georiënteerde arbeidersklasse. Vooral dit laatste is een van de aanknopingspunten van 't reactionaire Hitlerdom gebleken. Deze oorsprong is het, die het denken en die de wil van de massa's, voor een belangrijk deel ondaks zichzelf, gedreven heeft in de richting van het reactionaire "duitse front". Zonder de rassistische contra-revolutie zou aan een actie voor status quo zelfs niet gedacht zijn. De noodzaak van strijd tegen de reactionaire tirannie van het hitlerisme naakte het nodig, om de gelegenheid, die het Verdrag van Versailles in de Saarkwestie bood aan te grijpen om Hitler een nederlaag toe te brengen, die dan tevens zou betekend hebben strijd over de hele linie tegen het fascisme.

Grote groepen, ook uit de arbeidersklasse, wisten zich blijkbaar niet op te heffen tot het inzicht, dat niet in de eerste plaats de aansluiting bij Duitsland, doch de strijd tegen Hitler als inzet van een strijd om de vorming van een proletarisch raden-duitsland aan de orde was. Natuurlijk deed de z.g. Volkenbond niets om de massa's duidelijk te maken dat de stemming voor status quo met een definitieve afscheiding van Duitsland niets te doen had. Integendeel. Zij weigerde tenslotte een duidelijke verklaring af te geven, die het recht om over de staatkundige positie van het saarland later anders te beslissen, nadrukkelijk en in, voor de Saarbevolking onomwonden bewoordingen, vastlegde. Daarmede werkte zij de duitse reactie in de hand. Tenslotte begrepen ook de imperialistische Volkenbondsmachthebbers, dat een nederlaag van Hitler aan de Saar het begin van een scherpe klassenstrijd om het proletarische communisme kon betekenen. Zij begrepen ook dat een dergelijke strijd niet aan de duitse grenzen halt zou houden. Daarom weigerde zij een dergelijke verklaring. Deze weigering moest een reusachtige working hebben op de gezindheid der massa's, die in ieder geval niet duurzaam les van Duitsland wilden geraken en vreesden tot een hulpmiddel der franse imperialistische politiek te worden gedegradeerd. Daarom werd de stemming goen zuivere beslissing voor of tegen Hitler, zoals de bedoeling van het "Vrijheidsfront" was. Doorslaggevend was echter niet wat het "Vrijheids-

2.
front" van deze stemming beweerde, doch vooral de vraag: hoe werkte de status quo - leuze door deze dubbelzinnigheid van de Volkenbond op de massa der Saarbevolking. Hierbij dient niet vergeten dat de nederlaag van de duitse arbeidersrevolutie reeds sinds 1920 ongeveer, van etappe tot etappe, het reactionaire duitse nationalisme in reusachtige mate bevordert heeft. Alleen op die grondslag kon het hitlerisme, dat het nationalisme tot basis van zijn politiek van kapitalistische degeneratie maakte opgroeien. Het voortwekeren van de contra-revolutie in Duitsland ging van etappe tot etappe; van Scheidemann - Noske, over Stresemann - Brüning, de intrigant v. Papen tot Hitler toe gepaard met een versterking van het reactionaire nationalisme, dat Duitsland en Europa in de afgrond dreigt te storten. Het was de S.P.D. die dit reactionaire nationalisme voorbereidde. De heer de Roode, die in het algemeen in de verdediging der duitse soc. democratie geen bijzonder gelukkige hand heeft, schreef nog zeer onlangs in een zijner buitenlandse overzichten, geïnspireerd door de Praagse S.P.D. chefs, o.a.: "Toen de kommunisten, enkele maanden na de uitroeping van de republiek, (die volgens den heer de Roode "onverwacht" kwam) een waanzinnige poging deden om zich met geweld meester te maken van de macht in den staat, en begonnen met de gewelddadige bezetting van de voornaamste krantenbureaux in Berlijn, achtte de partij het haar plicht, geweld met geweld te beantwoorden, en zij deed een beroep op een deel van het oude leger." Duidelijker dan door de vastlegging van dit ene feit uit duizenden kon de seriele contra-revolutionaire houding van de duitse soc. Dem. niet getekend worden. Een beroep doen op een deel van het oude leger is een geflatoerde uitdrukking voor het steunzoeken bij de contra-revolutionaire landknechtenbenden die o.a. schuldig staan aan de moord op Rosa Luxemburg en Karl Liebknecht, de twee enige grote heldenfiguren die de duitse arbeidersbeweging van de revolutieperiode had voortgebracht en wier leven van zo reusachtige invloed had kunnen zijn op de hele verdere ontwikkeling in Duitsland. Een van de voornaamste bendeleiders waarop "de partij" zich toen beriep was niemand minder dan de tegenwoordige Hitler, nocht en stadhouder van Beieren Generaal von Epp. Van Noskegeneraal die de beierse Radenrepubliek afslachtte tot Rijksstadhouder der bruine moordpest. Ziedaar de weg der duitse "demokratie"! In plaats van met de revolutie - voor het socialisme, werden zij, de soc. dem. partijchefs zelf hulpknechten der reactie en voorbereiders van de nationalistiese degeneratie, die zij hielpen opkveken en die hen tans vermorzeld heeft. De heren die er geen moment aan dachten om, toen het nog tijd was, het fascistiese geweld met geweld te keren, getuigen hier zelf van hun misdadige gewelddadigheid tegen de proletariese revolutie. Van "Grenzen van het geweld" gesproken! Deed aanvankelijk de revolutie een beroep op het internationalisme, dat alleen in staat is de wereld voor verval in barbaarsheid te behoeden, onder invloed van de soc. dem. dubbelzinnigheid, die de autoriteit van het meest reactionaire en feodale jonkerdom nodig had om staande te blijven, werd de nationalistiese ideologie aangekweekt, die als voorloper van het hitlerisme moet worden beschouwd. Steunde de S.P.D. en met haar de "Republiek" enerzijds op de autoriteit van dit reactionaire nationalisme, anderzijds kon zij er, in de praktische politiek toch niet aan ontkomen het diktant van Versailles zoveel mogelijk uit te voeren. Daarmee werd zij voor de nationalisties ingestelde massa de draagster van de vervullings-politiek, knecht van het ontente-kapitaal, terwijl zij voor de kommunistiese massa's symbool werd van het systeem van verraad en onderwerping aan nationalisme en kapitalisme. Zo is het in Duitsland mogelijk geweest het nationalisme als ideologie der bevrijding in brede lagen ingang te doen vinden. Dit voortwekerend nationalisme is niets anders dan toenemende reactie op de proletariese revolutie. Toch waagt de redactie van I.J.G. van der Veens Volksdagbladen, genaamd de Arbeiderspers het, uit de uitlating van de "stemming" de meest reactionaire conclusies ten aanzien van het "nationalisme" te trekken. In een van die bekende niet - in, niet - uit redematies, waarvan de hoofdartikelproducent van dit persconcern het fabrieksgoed bezit, wordt o.a. deze stichtelijke en nationale les uit de Saarstemming geput: "De nationale verbondenheid is een gevoel, dat in het diepste van de menselijke ziel wortelt en dat door nog zo klemmende redenering van het verstand niet aangetast wordt?"

CH

Een zielige politieke beschouwing van een gebeuren, dat zo fel de instorting van de politiek der S.P.D. belicht. Het bruine bloed kruipt waar het niet gaan kan. De leiders van onze nationale arbeiders partij wringen zich de laatste tijd in de meest slangachtige bochten om toch maar nationaal voor vol te worden aangezien. Zij ontdekken de irrationele "nationale ziel" opnieuw. Het wordt de laatste tijd mode in nationalisme te doen. Naast de aparte "osterse ziel", "slaviese ziel" en andere zieligheden hebben we nu ook de "duitse ziel" gekregen. Zo laat de leiding van de S.D.A.P. zich door het fascisme op slechtouw nemen, ~~z~~ opdat ze niet door de reactie eventueel met het kommunisme in een hoek gegooid wordt. Wie dit doet schakelt zichzelf gelijk.

Sinds het eenheidsfront aan de saar geagord heeft hoopte de redactie van "het Volk" vurig op een nederlaag. Elke beschouwing die de laatste dagen voor de stemming aan de saarkwestie werd gewijd, culmineerde in de verklaring dat het beter was "voor de vrede" indien de status quo actie verloor. Indien een "duidelijke meerderheid" zich v o o r aansluiting bij Duitsland, dat wil in de practiese politieke situatie zeggen: voor een overwinning van Hitler zou uitspreken, dan zou er eindelijk "rust komen" in Europa. Och arme "naïve" meneer de Roode. Meent gij werkelijk dat een overwinning van de nazi-terreur de vrede in Europa zou versterken? Het is onaannemelijk. Gij m o e t weten dat iedere morele en andere versterking van Hitler betekent dat de opgeblazenheid, de lofzetterij, de bluf, de reactionaire ~~XXXX~~ agressieviteit, zonder welke het rassenisme niet leven kan, versterkt wordt. Hoe meer overwinningen Hitler behaalt, Hoe meer het gevaar van de oorlog nadert. Hitler en zijn helpers kunnen overigens een dergelijke overwinning best gebruiken in de moeilijke dagen die het naziprogram tans doormaakt. Tans en Saarpars des zijn in het gezicht van de officiële gemelde stijging van het aantal werkelozen met ruim 2 5 0 0 0 0 in de maand December, drie maal zoveel dus als de in November gemelde stijging, een goed middel om de aandacht der massa's van de stijgende ellende in het derde rijk af te leiden.

De massa staat rechts van ons aldus 'het Volk' van 15 Januari, dus bestrijden de haren de revolutionaire eenheid der arbeiders. 'De vijand staat links' zo zetten de partijchefs onzer democratische S.D.A. P.de politiek voort, die - niet alleen in Duitsland - geleid heeft tot gelijksoortige en overwinning door de reactie. Deze politieke speculatie op de massa die rechts staat, deze hoop op een overwinning van Hitler in de Saargebied toont aan hoezeer P.J.S. in 'De Fakkel' misgrijpt, als hij beweert dat 'ook in de reformistische pers een stemming van 'optimisme' t.o.v. de saarstemming gekweekt was. Het front in het Saargebied was veel meer een doorkruising dan een voortzetting van de lijn van de tweede internationale. Een doorkruising die weliswaar zich nog niet van de verouderde partijformatie heeft weten te ontdoen, die nog te zeer op de basis van het partijeenheidsfront gesteld was, doch die anderzijds aantoonde dat het proletariaat onder invloed van fascisme en overige kapitalistische degeneratie practies bezig is

nieuwe wegen te vinden. Dat deze pogingen voorlopig nog beperkt moeten zijn en belast met de fouten en zwakheden van de jongste historie, is duidelijk. Het proletariaat overwint nu eenmaal niet in een slag de zwakten van het verleden. Overwint niet in een slag de oude beperktheid der partijpolitiek. Dit geeft P.J.S. nog niet het recht om de uitslag van de stemming in het Saargebied aan te duiden als het bankroet van het eenheidsfront. Temeer niet, omdat hij er niets anders weet tegenover te stellen dan 'de vierde internationale' die niets anders is dan weer een nieuwe partijformatie. Zeker zal het proletariaat niet kunnen volstaan met het vormen van partijfronten. Een volkomen nieuwe groepering van de arbeidersbeweging op k l a s s e grondslag is noodzakelijk. Zij zal niet op schematische wijze tot stand komen. Zij zal niet ontstaan uit horgroepering of samenvoeging van bestaande 'linkse' minderheids-groepen, die als zodanig geen bijzondere aantrekkingskracht zullen uitoefenen, doch uit de strijd, het verzet, het groeiende bewustzijn van de arbeidersmassa, die de basis zullen leggen, voor hogere vormen van prole-

De afkomst der koninklijke familie van de Nederlanden is een der belangrijkste onderwerpen van de geschiedschrijving. De afkomst der koninklijke familie van de Nederlanden is een der belangrijkste onderwerpen van de geschiedschrijving.

[illegible]

4.
tariëse strijd, waarin partijformaties plaats zullen maken voor revolutio-
naire k l a s s e groeperingen der arbeiders.
"Het Volk" beroept zich voor zijn nationalistische conclusies o.a.
op een uitspraak van de voorzitter der tweede internationale, die als pala-
dijn van het nationale zelfbeschikkingsrecht optreedt. Dat de Heer Vander-
velde verstand heeft van nationalistische politiek geloven wij graag. Hij
is echter zeker niet de eerst aangewezen om tegen de "onrechtvaardig-
heden van Versailles" op te komen. Noemde hij niet in het Belgische parlem-
ent tijdens de Roerbezetting de uitbetaling der schadeloosstellingen
"een heilige zaak" ? Hij was het immers o.a. die Troelstra zich in de
tweede internationale niet meer thuis deed gevoelen, dat "gezelschap van
ministerialen, die - zoals Vandervelde in 1921 in de kwestie der geallie-
eerde sancties tegenover Duitsland - openlik toegaven, dat zij als zij
Jaspar of Theunis geweest waren, evenzo gehandeld zouden hebben". (Joh.
Winkler. "P.J. Troelstra." pag. 67)

Natuurlijk heeft de nationalistische reactie een beroep gedaan op nationale tradities, die in de Duitse massa's vooral zo sterk leven. Doch dit heeft niets te maken met een of ander geheimzinnig roersel der menselijke ziel. Wel met het feit, dat de reactie, gebruik makend van de jongste historie in Duitsland en vooral van de houding der zogenoemde Republiek een beroep deed op deze nationale traditie als reactionaire en remmende macht. Men moet niet vergeten dat de "Volkenbond" de ~~XXXXXX~~ "Status quo", voor de massa der Saarlanders betekende de vorm waarin Frankrijk in het saargebied heerste.

Het was dus een zwakke basis waarop het saareenheidsfront verplicht was zijn strijd te voeren. Terecht merkt Ilya Ehrenburg in "Die neue Weltbühne" op dat het "Vrijheidsfront" als politieke leuze de Saarbevolking "slechts twee vreemde latijnse woorden aanbod: status quo". Inderdaad. Doch niet alleen omdat dit "vreemde latijnse woorden" zijn was dit aanbod slechts mager, maar vooral omdat status quo, behoud van de bestaande toestand, voor de massa betekende: erkenning van de Franse imperialistische overheersing. De leuze van het Vrijheidsfront was dus niet slechts negatief, doch erger, zij was te zeer gebonden aan het oude, aan het imperialisme, om de massa's te kunnen begeisteren. Zij bood de nazis te veel gelegenheid tot demagogie. Het is niet de schuld van de strijders voor het Vrijheidsfront, die zo dapper en met zoveel overgave voor hun zaak hebben gevochten. Zij konden nu eenmaal niet anders doen dan, uitgaande van de mogelijkheid ener overwinning op Hitler, het middel aangrijpen dat de onderlinge tegenstellingen der elkaar bestrijdende kapitaals-groepen hun bood.

5.

vrijheidsfront. Een stroom van de smerigste laster en intrigues werd over de hoofden van de strijders van dit front uitgestort. Een verleugening, slechts te vergelijken met de Rijksdagbrandintrigue. Als voorbeeld uit talloze andere wijzen wij op het door de nazis uitgegeven z.g. "manifest van Thälmann", waarin deze de arbeiders zou hebben opgeroepen om voor aansluiting bij Duitsland, voor Hitler dus, "tegen de status quo verraders", te stemmen. In smerigheid en stinkende verleugening overtreft dit papieren uitwerpsel van de nazi-geest zelfs de beruchte vervalste brief van Zinovieff, die de engelse conservatieven indertijd in de verkiezingscampagne tegen Labour in de pers lanceerden. Immers de nazis verspreidden in het Saargebied deze manifesten zelf onder de massa, manifesten die n.b. eindigden met de leuze: "R o o d f r o n t !". Zelfs de gevelens van de meest primitieve ridderlijkheid ontbreekt bij deze "edel-germanen". Toch beweerde de o, zo onzijdige meneer de Jongh (nederlands lid van de stemmingscommissie) de "methoden van het duitse front hadden zich niet wezenlijk onderscheiden van die welke alle goed georganiseerde politieke partijen in alle landen bij iedere stemming toepassen!! Een ding is nog merkwaardig bij dit vervals te Thälmann-manifest; de nazis bleken de zwakke plek van het vrijheidsfront te kennen. Zij laten immers "Thälmann" zeggen: "Wazi-Duitsland is het voorportaal van raden-Duitsland. Status quo is onderwerping aan Frankrijk. Eerst aansluiting bij Duitsland, dan strijd voor een kommunisties Duitsland". Dit bewijst o.m. hoezeer de nazis een meerderheid voor status quo vreesden en dat zij - soc. dem. nationale speculaties ten spijt - begrepen dat zij op de arbeiders een beroep doende, met andere waarden moesten komen dan met het: "nationale gevoel". De nazis vreesden dus op grond van hun kennis van de situatie mijnstens een morele nederlaag te zullen lijden.

Hier komen we wel aan het meest geheimzinnige gedeelte van deze stemming. We laten de feiten spreken: Een van Hitlers afgezanten doet een poging om met Max Braun tot een accoord te komen. Vijst dit er op dat de actie voor status quo zo weinig aanhang had als de cijfers van de stemming laten uitkomen? Om de schijn te waken dat de aanhangers van het vrijheidsfront werktuigen van het franse imperialisme waren werd het linkse weekblad "Westland" op slinkse wijze van de eigenaars gekocht. De voorstelling zou dan gewekt worden alsof de redactie in dienstzond van het franse imperialisme. In werkelijkheid waren de kopers echter agenten in buitengewone dienst van Hitlers reclame chef Josef Goebbels. De katholieke arbeidersleider Imbusch werd zwaar mishandeld. Braun werd van "diefstal" beschuldigd. Verder werd van hem bevestigd dat hij voor de stemmingszondag reeds naar Geneve gevlucht zou zijn. "Het Volk" nam dit bericht vrijdag voor de stemming in het buitenlandse overzicht op. Zijn wij wel ingelicht, dan zal Max Braun reeds zaterdag naar Geneve vertrekken. Achteraf bleek dit een gewone canard (leugenbericht) van 's heren Goebbels reclame dienst te zijn geweest. Zouden de nazis dit alles nodig gehad hebben als zij niet met reden voor de uitslag bevreesd waren? Lieten de heren van het derde Rijk niet enige duizenden "Saarduitsers" naar Europa overkomen? Wat alleen reeds miljoenen moet hebben gekost. Tans een ander voorbeeld dat het geheimzinnige karakter dezer stemming belicht. Het vrijheidsfront houdt een week voor de stemming in Saarbrücken een betoging waarvan het aantal deelnemers op honderd duizend mag worden gesteld. (Laagste schatting: Hitlers D.N.D. 75 000; Hoogste schatting: 150 000.) Toch kreeg een week later status quo slechts ca 45 000 stemmen! Waar zijn de ander 50 à 60 000 betogers gebleven ??? Waar bij dreigende terreur betogen gevaarlijker is dan stemmen mag men toch minstens aannemen dat in overigens "normale omstandigheden" een partij meer stemmen krijgt dan zij bij een betoging weet bijeen te brengen. Tot dusverre onopgehelderde mystificaties. Het is dan ook niet bevreemdend dat Braun reeds voor de stemming tegen de methoden die hier werden toegepast officieel protesteerde. Men bericht van zaterdag 12 Jan. l.a. l.d. Een lid van de stemmingscommissie protesteerde tegen de omstandigheden waaronder de stemming zou plaats vinden, die "geen vrije en geheime stemming waarborgt". Het lid d. elde voor en die reden de stemming niet te laten door gaan. Een ander lid volgert dit, een derde lid aarzelt. De stemming gaat door. Zaterdag 12 o. e. s. t. zo doorgaan! Mochten de "omstandigheden" die "geen vrije en geheime stemming" waarborgen niet aan het daglicht wor-

6.

den blootgesteld? Moesten conflicten met Duitsland worden vermeden? Als men bedenkt dat "in Volkenbondskringen" de schatting van het aantal stemmen v o o r status quo op minstens 25 à 30 % werd geschat en dat deze schatting op grond van de feiten steeds hoger steeg, zo zeer zelfs dat men ging rekening houden met de verdeling van het Saargebied dan wordt dit waarschijnlijk. Verklaarde Hitler niet dat indien de stemmen ongeveer tegen elkaar opwogen hij liever status quo dan een verdeling van het saargebied wouste? Weliswaar ontkende de meergenoemde me-
neer de Jongh, e n i g e d a g e n n a d e s t e m m i n g d e
juistheid van het bericht omtrent de onthouding in de commissie. Alles
zou "normaal" gegaan zijn. Onenigheid in de commissie was er niet. Wij
vragen: waarom heeft de heer de Jongh, of heeft de commissie dit bericht
dat immers in de wereldpers gelanceerd werd niet reeds z a t e r d a g
voor de stemming tegengesproken? Afgezien van deze mystificaties staat
het overigens vast dat een ongelofelijke terreur werd uitgeoefend. De
nederlandse Kapitein de Bruyne verklaarde dat hij de indruk had, geen
telefoongesprek te kunnen voeren zonder dat dit afgeluisterd werd. Als
dit met Volkenbondsofficieren het geval kon zijn, hoe moet het dan wel
gesteld ~~XXXX~~ geweest zijn met de "normale" vrijheid van de "gewone"
burgers? Verder stellen we vast dat de plaatselijke overheden allen in
handen der nazis waren. Welk een druk op de bevolking dit betekende be-
heeft wel niet te worden uiteengeset. Bedreigingen met mishandeling,
moord, broodroof - pressie van werkgevers - werden systematisch toegepast.
De bijzondere correspondent van "het Volk" voer er o.a. op dat het "duitse
front" blofjes aan de bevolking stuurde, waarin men moest modeleren of
men gestond had, hoe laat, enz. Alles middeleeuws om een ontoclaatsbare ter-
reur op de bevolking uit te oefenen. Vast staat verder dat de S. A. op de
dag der stemming als huippolitie fungeerde. De S. A., die partij
was bij deze stemming! Toch zou alles "normaal" zijn geweest volgens
meneer de Jongh. En "het Volk", dat, al was het maar uit de magere bericht-
geving van de "bijzondere correspondent" toch op de hoogte was van de bij
deze stemming toegepaste methoden, sprak van een "volkomen vrije stem-
ming". Allerlei berichten over vervalsingen duiken nu op, wij zullen de
evenwel onbesproken laten, daar het bovenstaande wel voldoende is.

Waarom dit alles pakkeling? Waarom deze, in de laatste week voor
de stemming opgekomen onkritische geest tegenover het nazigedoe "bij
Volkenbond" en bij "Arbeiderspers"? Zijn er in de loop dier week door
Berlijn misochien zekere stappen gedaan die een dergelijke wijziging
tot gevolg hadden? Het feit dat de Hitlerrogering de engelse gezant in
Berlijn zelfs op de mat liet zetten o.a. met een beroep op de snarkwes-
telo, zonder dat de trotse britse diplomatie hierbij een bijzonder bele-
digd gezicht - altemaar buiten - toonde, wijst wel in die richting.
Er was reeds voor de stemming een duidelijk merkbare neiging bij de
"grote mogendheden", vooral bij Engeland, om van de "na woeten" van
Versailles af te komen. Vooral nu Frankrijk met Italië tot een accord
gekomen schijnt, zal het Engeland veel waard zijn om de macht van
Frankrijk te beperken. Daarom doet Engeland-on niet alleen dit land -
de laatste weken alles om Duitsland weer in de Volkenbond te trekken.
Critiek of verzet van Volkenbondsanbtenaren, of commissies, of eventueel
van de Volkenbondsraad zelf op de omstandigheden waaronder de stemming
plaats vond zou deze politiek doorkruist hebben. Het verlies van het
Saarland zou tot een reusachtige verscherping van de europese situatie
hebben geleid. Daarom moest dit alles met de mantel der liefde worden
gedekt.

Intussen behoeft men in deze campagne om Duitsland in de Volken-
bond te trekken geen waarborg voor de vrede te zien, zoals men van aller-
lei kant tracht te suggereren. Integendeel. Nieuwe formaties zijn zich in
de Volkenbond aan het groeperen. Het "nationaal bewuste" Duitsland
van Hitler wordt, vooral door Engeland, in dit proces van de vbring van
nieuwe imperialistische bloks meegetrokken. De mogelijkheid van nieuwe
politieke combinaties, o.a. tegen Rusland, schijnt steeds groter te worden.
on daarmee het oorlogsgevaar in Europa. Zeker is dat politiek tene een
nederlaag van Rusland een der grootste overwinningen van het ongebrei-
delde kapitalisme en een der grootste morele en praktische nederlagen
van het proletariaat zou betekenen. Ieder die objectief, dus niet schema-
tisch, maar volgens de feiten en naar de gegeven verhoudingen oordeelt

7.

zal dit moeten inzien. De overwinning van Hitler in de saarkwestie betekent een vergroting van het oorlogsgevaar, een versterking van de reactie. Er is echter nog een andere vrees die Engeland en ten slotte zelfs Frankrijk in deze kwestie beheerst heeft. Wat beiden met Hitler gemeen hebben is hun vrees voor de proletarische revolutie. Een zo grote nederlaag van Hitler in het Saargebied, dat daardoor de proletarische revolutie practies weer aan de orde zou worden gesteld konden zij niet wensen. Om al deze redenen zal Braun met zijn protesten bij de "Volkenbond" aan dovenmans deur kloppen.

Wij noemden dit stuk: "Imperialistisch couplet aan de Saar". Hoezeer wij tot deze aanduiding gerechtigd waren bewijzen de feiten, die wij besproken hebben en waarvan wij de betekenis lieten zien. Dat ook de redactie van "Het Volk" wel in deze richting denkt bewijst een zinnede uit het buitlands overzicht van Maandag 21 Jan. "Want we bewust hebben de staatslieden van Europa, Rusland niet uitgezonderd, de socialisten, de kommunisten, de joden en de onafhankelijke katholieken van het Saargebied opgeofferd aan de kans, de Hitler regering te bewegen tot overleg ten behoeve van de veiligheid en de vrede in ons werelddeel." Het is dus zeer begrijpelijk dat alles wat met de saarkwestie verband houdt de doofpot in moet. Zelfs de vertegenwoordiger van Rusland doet aan dit diplomatieke gekonkel mee. Litwinnoff wenst Duitsland geluk met het resultaat. Hij feliciteert.... de vijand. Dit moge dan een diplomatieke gelukwens zijn, niettemin is het een slag in het gezicht van het eenheidsfront waartoe L.'s partij behoort. Dit zou op zichzelf reeds een scherp protest tegen Litwinnoff noodzakelijk maken, doch dat hij er zijn "vreugde" over uitsprak dat het "beginnel van het recht der volkeren over eigen lot te beschikken" een zo gelukkige oplossing in het saargebied gevonden had is zeker nog verwerpelijker verklaring dan de valgelike felicitatie. De partijgenoten van Litwinnoff zouden dus tegen dit "recht der volkeren" gestreden hebben. Hoe men ook over dit nationale zelfbeschikkingrecht moge denken, valgelik is het, een overwinning van de nazis, die nu ook het saargebied volledig aan zich zullen onderwerpen en de bevolking hun afschuwelijke terreur van kapitalistische degeneratie zullen opleggen, een "verheugen de overwinning van het zelfbeschikkingrecht der volkeren" te noemen. Politiek het meest opvallend echter is Litwinnoff's opmerking, dat deze uitslag "een belangrijke hinderpaal op de weg naar een hechte vrede" zou hebben weggenomen. Wij toonden de onjuistheid hiervan reeds aan. Wij kunnen haar echter niet scherper beantwoorden dan door er tegenover te stellen wat "De Tribune" op een soortgelijke opmerking van "Het Volk" antwoordde: "Overigens, wat de argumentatie van dit laaghartige verrand aangaat: zou werkelijk een versterking van het fascisme een belang van de vrede zijn? Natuurlijk niet, integendeel. Een verzwakt fascisme in Duitsland is een gevaar voor de vrede, maar een krachtig en door de overwinning aan de Saar gesteekt fascisme zou eerst recht naar oorlog drijven! Een overwinning aan de Saar zou wij Hitler en de fascisten de lust opwekken om het nu te preboren met Oostenrijk, met de afgescheiden provincies in Sloewakij, met de siloiesische Korridor". Aldus de Tribune-redactie. Een voor zich zelf sprekende voorloping van Litwinnoff's diplomaten praatjes over de vrede, die nog geaccordeerd kan worden door de volgende berichten: a) ongerogeldheden hebben zich tongo volge van de geestdrift over de saar-uitslag voorgedaan te Eupen en Malmedy. Verschillende nazis werden gearresteerd. b) in Oostenrijk begonnen zich naar aanleiding van de saarstemming de nazis weer heftig te roeren, c) de "Westfaalische Landes Zeitung" noemt het Memelgebied het Saargebied van het Oosten en eist een volkstemming. d) In een verklaring van de pers zei Hitler volgens D.H.B.o.a.: "Wij wijzen ieder onverschuldeld maken van de hand tanssen morele en zakelijke gelijkgerechtigheid." In de tegenwoordige politieke wereldsituatie betekend dit niets anders dan dat Hitler Duitslands "recht" op een nog roersachtiger bewapening dan tans met nadruk vordodigt en aankondigt.

8.

Wij menen dat dit diplomategedoe van Litwinoff indruist tegen het algemeene klassebelang der europese arbeiders. Dat het vertrouwen in eigen kracht en overwinningmogelijkheid der europese en in dit geval vooral der duitse arbeiders erdoor verzwakt wordt. Opnieuw een bewijs ervoor, dat de europese arbeiders, hoezeer het ook een politiek belang van de eerste orde mag zijn dat Rusland niet valt onder een aanslag van de reactie, alle redenen hebben om tactiek, doelstelling en organisatievorm van hun strijd, zelf, op grond van de e u r o p e e situatie en van eigen klasse positie te bepalen. Doch zelfs alleen uitgaande van russiese belangen achten wij de houding van Litwinoff voor Rusland nadelig. Zij vergroot de innerlijke onzekerheid van de arbeidersklasse en verzwakt de positie van Rusland zelf. Van de vertegenwoordiger van een groot systeem, groot in de historische en politieke zin van het woord had een andere houding moeten worden verwacht. Een waardiger houding, een houding die getuigt van kracht en zelfbewustzijn.

Zeker is dat alles wat om deze belangrijke kwestie heen gebeurd is de innerlijke zwakte bewijst van de officiële arbeidersbeweging van alle schakering. Vast staat ook dat, moge al Hitler een moerderheid in het Saar gebied gekregen hebben, dit resultaat niet bereikt zou zijn zonder de passieve medewerking van de officiële arbeidersbeweging en zonder de intrigues der grote mogendheden.

Daaron heeft "De Baanbreker", die tegen onze beschouwingen over de saarstemming in het nummer van December bezwaar maakte, zeker geen gelijk als hij, evenals de meeste anderen "linkse" kranten die wij lezen, van deze kwestie een eenvoudige rekensom maakt. Wij violen een medewerker (M.A.) van "De Arbeid" aan, niet omdat hij vooraf bewoerde dat Hitler het net vlag en wimpel zou winnen, doch omdat de gehele behandeling van de kwestie door M.A. van een verwerpolike, defaitistische aard was. Ook bewoerden wij niet dat het vrijheidsfront zou winnen, doch dat het k e n winnen. Wat niet alleen iets anders is, doch politiek de enig geoorloofde houding v o o r de stemming. Ons grote bezwaar tegen de schrijverij van M.A. was dat deze een soortgelijke, ja ergere, houding aannam dan b.v. "Het Volk". Terecht bestrijdt "De Baanbreker" de houding van "Het Volk" als defaitistische, en zegt ervan dat de "vele agenten van Hitler die zich hier te lande bevinden meningen als die van "Het Volk" slechts te behoeven door te geven aan hun duitse lastgevers om "die een prachtig wapen in handen te drukken tegen het antis Hitlerfront". Inderdaad. Maar waarom spaart de Redactie van "de Arbeid" (M.A.) die hetzelfde en erger deed?

Aan elke poging om, legale acties als springplank gebruikend een massabeweging in Duitsland tegen Hitler uit te lokken is tens een einde gemaakt. Onder de grond, in de bedrijven en aan de stempellokalen, in huizen en op de straten, illegaal, in de loopgraven der revolutie zal de klassebeweging tegen Hitler moeten worden voorbereid. De verschillende voortroepen der revolutionaire klassebeweging in Duitsland hebben de taak in levende verbinding met de overige europese arbeidersgroepen van etappe tot etappe de nieuwe arbeidersbeweging in Duitsland op te bouwen. Zij zal tenslotte slechts als r a d e n beweging kunnen overwinnen.